

Ιστορία 2: Η Ιππότισσα του Ήλιου

Η ιππότισσα Ελένη, με το καπέλο της γεμάτο λεμόνια, ταξίδευε σε όλη τη χώρα πάνω στο ποδήλατο-άμαξά της, το οποίο λειτουργούσε αποκλειστικά με ηλιακή ενέργεια. Δεν κουβαλούσε σπαθί ούτε πανοπλία, παρά μόνο έναν μεγάλο σάκο γεμάτο λεμόνια, σπόρους, αφίσες και μικρά φυλλάδια που έγραφαν: «Η Γη μας χρειάζεται. Ξεκίνα με ένα δέντρο».

Σε κάθε πόλη που έφτανε, η Ελένη σταματούσε στην κεντρική πλατεία, έστηνε έναν μικρό πάγκο και άρχιζε να μοιράζει λεμόνια. Όχι για να τα πουλήσει, αλλά για να προκαλέσει περιέργεια. Και πάντα έλεγε

το ίδιο:

«Αυτό το λεμόνι είναι ένα μικρό θαύμα της φύσης. Αν το φροντίσουμε, θα φροντίσει κι αυτό εμάς.»

Έπειτα ξεκινούσε να λέει ιστορίες. Μιλούσε για τον πάγο που λιώνει, τα δάση που καίγονται, τα ζώα που χάνουν τα σπίτια τους. Όμως δεν έμενε ποτέ μόνο στις δυσκολίες. Έδινε λύσεις. Μιλούσε για την ανακύκλωση, τη δύναμη της επαναχρησιμοποίησης, τα σχολεία που μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο φυτεύοντας λουλούδια στις ταράτσες τους.

Σιγά-σιγά, οι άνθρωποι άρχισαν να την ακούν. Παιδιά ζωγράφιζαν δέντρα, γονείς έφτιαχναν κομπόστ, γιαγιάδες μάθαιναν να φτιάχνουν σαπούνι από χρησιμοποιημένο λάδι. Σε κάθε πόλη που περνούσε, η Ελένη άφηνε πίσω της έναν μικρό λεμονένιο κήπο — ένα σημάδι αλλαγής.

Μια μέρα, καθώς περνούσε από ένα χωριό που είχε πληγεί από πλημμύρες, συνάντησε έναν γέρο επιστήμονα που ζούσε σε ένα σπίτι φτιαγμένο από ανακυκλωμένα υλικά. Ο γέρος, ονόματι Νικόστρατος, της χάρισε ένα μαγικό φιαλίδιο γεμάτο με νερό από την «Πηγή της Ισορροπίας» — ένα αρχαίο νερό που μπορούσε να ζωντανέψει ξανά γη που είχε νεκρώσει.

«Αν το χρησιμοποιήσεις με σοφία», της είπε, «θα μπορέσεις να φέρεις καρπούς ακόμα και στην πιο άγονη γη.»

Η Ελένη τον ευχαρίστησε και συνέχισε το ταξίδι της. Με το φιαλίδιο στο καπέλο της και τα λεμόνια στο σάκο της, έφτασε σε μια μεγάλη, μουντή πόλη όπου κανείς δεν είχε δει πράσινο εδώ και χρόνια. Οι κάτοικοι είχαν ξεχάσει το άρωμα των λουλουδιών και τον ήχο των πουλιών.

Εκεί, άνοιξε το φιαλίδιο και πότισε ένα ξεχασμένο παρτέρι στην άκρη του δρόμου. Μέσα σε ώρες, φύτρωσε μια λεμονιά με φύλλα ασημένια και καρπούς τόσο αρωματικούς, που γέμισε η πόλη φως και δροσιά. Οι κάτοικοι βγήκαν από τα σπίτια τους, κοίταξαν ο ένας τον άλλον και, για πρώτη φορά μετά από καιρό, χαμογέλασαν.

Από τότε, μια πράσινη επανάσταση ξεκίνησε. Οι άνθρωποι ενώθηκαν, αντάλλαξαν ιδέες, έκαναν τις ταράτσες τους κήπους και τις αυλές τους δάση. Η φήμη της Ελένης απλώθηκε παντού. Δεν ήταν μόνο μια ιππότισσα με λεμόνια· ήταν μια φλόγα που άναβε την ελπίδα.

Και όπου κι αν πήγαινε, άφηνε πίσω της κάτι περισσότερο από δέντρα: άφηνε ανθρώπους ενωμένους, πρόθυμους να προστατεύσουν τον πλανήτη.

Γιατί, όπως έλεγε και η ίδια:

«Μπορεί ένα λεμόνι να μην αλλάξει τον κόσμο. Αλλά μπορεί να αλλάξει μια καρδιά. Κι από εκεί ξεκινάει η επανάσταση.»